

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

IV

By the late summer the news of what had happened on Animal Farm had spread across half the county. Every day Snowball and Napoleon sent out flights of pigeons whose instructions were to mingle with the animals on neighbouring farms, tell them the story of the Rebellion, and teach them the tune of Beasts of England.

ปลายฤดูร้อนนั้น ข่าวเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่ฟาร์มสัตว์ได้แพร่กระจายไปครึ่งก่อนประเทศ ทุกๆ วัน สโนว์บอลกับนาโปลีออนจะส่งนกพิราบออกไปหลายฝูง พร้อมกับคำสั่งให้ไปคลุกคลีกับพวกสัตว์ในฟาร์มใกล้เคียง บอกพวกเขาเรื่องการปฏิวัติ และสอนให้พวกเขาร้องเพลง ของสัตว์แห่งอังกฤษด้วย

Most of this time Mr. Jones had spent sitting in the taproom of the Red Lion at Willingdon, complaining to anyone who would listen of the monstrous injustice he had suffered in being turned out of his property by a pack of good-for-nothing animals. The other farmers sympathised in principle, but they did not at first give him much help. At heart, each of them was secretly wondering whether he could not somehow turn Jones's misfortune to his own advantage. It was lucky that the owners of the two farms which adjoined Animal Farm were on permanently bad terms. One of them, which was named Foxwood, was a large, neglected, old-fashioned farm, much overgrown by woodland, with all its pastures worn out and its hedges in a disgraceful condition. Its owner, Mr. Pilkington, was an easy-going gentleman farmer who spent most of his time in fishing or hunting according to the season. The other farm, which was called Pinchfield, was smaller and better kept. Its owner was a Mr. Frederick, a tough, shrewd man, perpetually involved in lawsuits and with a name for driving hard bargains. These two disliked each other so much that it was difficult for them to come to any agreement, even in defence of their own interests.

ส่วนใหญ่ของช่วงระยะเวลานี้ นายโจนส์จะนั่งอยู่ในร้านเหล้าเรดไลออนที่วิลลิงตัน ฟังพูดถึงเรื่องความไม่ยุติธรรมอันน่าสะพรึงที่เขาถูกพวกสัตว์ไร้ค่าฉีกกำลังกันขับไล่ออกจากที่ดินของเขาเอง พวกเจ้าของฟาร์มอื่นๆ แสดงความเห็นใจไปตามมารยาท แต่ก็ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรนัก พวกเขาคิดอยู่ในใจว่า จะสามารถเปลี่ยนเคราะห์ร้ายของโจนส์ให้เป็นผลประโยชน์แก่ตนได้อย่างไรหรือไม่

โชคดีว่าเจ้าของฟาร์มสองแห่งที่อยู่ติดกับแอนิมอลฟาร์มนั้นไม่ถูกกันเลย ฟาร์มหนึ่งชื่อ **ฟอกซ์วูด** เป็นฟาร์มขนาดใหญ่ ล้าสมัย ซึ่งเจ้าของละเลยไม่ได้ใส่ใจปล่อยให้กลายเป็นป่ารก พุ่มหญ้าหมดสภาพ และรั้วก็ผุพังซ่อมช่อ เจ้าของซึ่งชื่อว่า **มิลเตอร์พิลคิงตัน** เป็นสุภาพบุรุษชาวไร่เรียบง่าย ซึ่งใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการตกปลา หรือไม่ก็ล่าสัตว์ตามแต่ฤดูกาล ส่วนอีกฟาร์มหนึ่งชื่อ **พินช์ฟิลด์** ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าและได้รับการดูแลดีกว่า เจ้าของฟาร์มนี้ชื่อ **เฟรดเดอริก** เป็นชายแกร่ง และสุขุม ซึ่งมีเรื่องต้องขึ้นโรงขึ้นศาลเสมอและขึ้นชื่อในเรื่องการไม่ยอมใคร สองคนนี้เกลียดกันถึงขนาดแทบจะไม่ยอมพูดจาตกลงอะไรกัน แม้แต่เพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเองก็ตาม

Nevertheless, they were both thoroughly frightened by the rebellion on Animal Farm, and very anxious to prevent their own animals from learning too much about it. At first they pretended to laugh to scorn the idea of animals managing a farm for themselves. The whole thing would be over in a fortnight, they said. They put it about that the animals on the Manor Farm (they insisted on calling it the Manor Farm; they would not tolerate the name "Animal Farm") were perpetually fighting among themselves and were also rapidly starving to death. When time passed and the animals had evidently not starved to death, Frederick and Pilkington changed their tune and began to talk of the terrible wickedness that now flourished on Animal Farm. It was given out that the animals there practised cannibalism, tortured one another with red-hot horseshoes, and had their females in common. This was what came of rebelling against the laws of Nature, Frederick and Pilkington said.

อย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ก็หวาดผวากับเรื่องการปฏิวัติที่ฟาร์มสัตว์ และกระวนกระวายที่จะขัดขวางไม่ให้พวกสัตว์ของตนรู้เรื่อง ที่แรกต่างก็แกล้งทำเป็นหัวเราะเย้ยหยันความคิดที่ว่าพวกสัตว์จะจัดการงานฟาร์มกันเองได้ พวกเขาบอกว่า ทุกอย่างจะจบลงในสองสัปดาห์ และยังกุข่าวขึ้นว่า พวกสัตว์ที่ฟาร์มแมนเนอร์ (ทั้งคู่เน้นย้ำคำเรียกว่าฟาร์มแมนเนอร์ เพราะรับไม่ได้กับชื่อ "แอนิมอลฟาร์ม") เอาแต่ทะเลาะต่อสู้กันเอง ไม่หยุดหย่อนและกำลังอดอยากใกล้ตายกันเต็มที เมื่อเวลาผ่านไป และปรากฏหลักฐานว่าพวกสัตว์ไม่ได้กำลังจะอดตาย เฟรดเดอริกและพิลคิงตันก็เปลี่ยนท่าทีและเริ่มหันไปกุเรื่องพูดถึงความชั่วร้ายที่น่าพรั่นพรึงที่กำลังเกิดขึ้นในแอนิมอลฟาร์มว่าพวกสัตว์กำลังกินกันเอง ทรมานกันด้วยเกือกม้าเผาไฟร้อนๆ และข่มขืนตัวเมียของกันและกัน เฟรดเดอริกและพิลคิงตันกล่าวว่า นี่แหละคือผลร้ายที่เกิดจาก

การฝึกนกแห่งธรรมชาติ

However, these stories were never fully believed. Rumours of a wonderful farm, where the human beings had been turned out and the animals managed their own affairs, continued to circulate in vague and distorted forms, and throughout that year a wave of rebelliousness ran through the countryside. Bulls which had always been tractable suddenly turned savage, sheep broke down hedges and devoured the clover, cows kicked the pail over, hunters refused their fences and shot their riders on to the other side. Above all, the tune and even the words of Beasts of England were known everywhere. It had spread with astonishing speed. The human beings could not contain their rage when they heard this song, though they pretended to think it merely ridiculous. They could not understand, they said, how even animals could bring themselves to sing such contemptible rubbish. Any animal caught singing it was given a flogging on the spot. And yet the song was irrepressible. The blackbirds whistled it in the hedges, the pigeons cooed it in the elms, it got into the din of the smithies and the tune of the church bells. And when the human beings listened to it, they secretly trembled, hearing in it a prophecy of their future doom.

อย่างไรก็ตาม เรื่องแต่งเหล่านี้ไม่ได้รับการเชื่อถือ ชาวเล้าคือเรื่องฟาร์มมหัศจรรย์ ซึ่งมนุษย์ถูกขับไล่ และพวกสัตว์จัดการงานกันเอง ยังคงแพร่สะพัดไปอย่างคลุมเครือและถูกบิดเบือนไปต่างๆ ตลอดทั้งปีนั้น กระแสการปฏิวัติสะพัดไปทั่วชนบท จู๊ วัวตัวผู้ที่เคยอ่อนโยนกลับเปลี่ยนเป็นดุร้าย พวกแกะพังรั้วคอกออกไปกินถั่วโคลเวอร์ แม้วัวแก๊งเตะถังนมล้น ม้าล่าสัตว์ไม่ยอมอยู่ในคอก และสลัดคนขี่ลอยออกไป ที่สำคัญคือ ทำนอง และแม้แต่เนื้อร้องที่จำยากของเพลงของสัตว์แห่งอังกฤษ ก็กลายเป็นที่รู้จักไปทั่วทุกแห่งหน มันแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วจนน่าประหลาดใจ พวกมนุษย์ที่ได้ยินเพลงนี้ต่างก็ควบคุมอารมณ์โกรธไว้ไม่ได้ แม้จะหลอกตัวเองโดยคิดว่าเป็นเพียงเรื่องนำขำก็ตาม พวกเขาพูดว่าไม่เข้าใจเลยว่าพวกสัตว์ทนนร้องเพลงโง่ๆ ได้อย่างไร สัตว์ตัวใดที่ส่งเสียงร้องเพลงนี้ให้ได้ยินจะถูกเขียนอยู่ตรงนั้นทันที แต่จะอย่างไรเพลงนี้ก็ไม่อาจถูกหยุดยั้งได้ นกแบล็กเบิร์ด ร้องจิบๆ กันอยู่ในพุ่มไม้ นกพิราบจับคู่ๆ อยู่บนต้นเอลม์ เพลงนี้แทรกประสานไปกับเสียงปิ้งๆ ของช่างตีเหล็ก และเสียงกังวานของระฆังโบสถ์ และเมื่อใดที่มนุษย์ได้ยิน ก็จะสะท้านหัวนไหว เพราะได้ยินถึงวาระแห่งอนาคตที่ถูกทำนายไว้ในเพลงนั้น

Early in October, when the corn was cut and stacked and some of it was already threshed, a flight of pigeons came whirling through the air and alighted in the yard of Animal Farm in the wildest excitement. Jones and all his men, with half a dozen others from Foxwood and Pinchfield, had entered the five-barred gate and were coming up the cart-track that led to the farm. They were all carrying sticks, except Jones, who was marching ahead with a gun in his hands. Obviously they were going to attempt the recapture of the farm.

ต้นเดือนตุลาคม ชาวโปกถูกตัดเสร็จแล้วกองไว้จนสูง และบางส่วนก็ถูกกวาดแยกเมล็ดคอกข้างแล้ว นกพิราบฝูงหนึ่ง ผวาบินสู่อากาศ แล้วร่อนลงที่สนามของแอนิมอลฟาร์มด้วยความแตกตื่นสุดขีด โจนส์กับคนงานของเขา รวมกับคนงานอื่นอีกครั้งโหลจากฟอกซ์วูดและพินช์ฟิลด์ ได้ผ่านประตูรั้วไม้ห้าซี่เข้ามา และกำลังเดินมาตามทางรถม้าตรงมายังฟาร์ม ทุกคนถือไม้กระบอง ยกเว้นโจนส์ผู้เดินนำขบวนโดยมีปืนอยู่ในมือ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขากำลังจะมายึดฟาร์มคืน

This had long been expected, and all preparations had been made. Snowball, who had studied an old book of Julius Caesar's campaigns which he had found in the farmhouse, was in charge of the defensive operations. He gave his orders quickly, and in a couple of minutes every animal was at his post.

พวกสัตว์คาดคิดเรื่องนี้ไว้นานแล้ว และได้เตรียมการรับมือไว้ทุกอย่าง สโนว์บอล ซึ่งได้ศึกษาหนังสือเก่าเรื่องการรบของจูเลียส ซีซาร์ ที่พบในบ้าน เป็นหัวหน้าปฏิบัติการป้องกันในครั้งนี้ เขาออกคำสั่งอย่างรวดเร็ว เพียงจิตใจต่อมาสัตว์ทุกตัวก็เข้าประจำที่

As the human beings approached the farm buildings, Snowball launched his first attack. All the pigeons, to the number of thirty-five, flew to and fro over the men's heads and muted upon them from mid-air; and while the men were dealing with this, the geese, who had been hiding behind the hedge, rushed out and pecked viciously at the calves of their legs. However, this was only a light skirmishing manoeuvre, intended to create a little disorder, and the men easily drove the geese off with their sticks. Snowball now launched his second line of attack. Muriel, Benjamin, and all the sheep, with Snowball at the head of them, rushed forward and prodded and butted the men from every side, while Benjamin turned around and lashed at them with his small hoofs. But once again the men, with their sticks and their hobnailed boots, were too strong for them; and suddenly, at a squeal from Snowball, which was the signal for retreat, all the animals turned and fled through the gateway into the yard.

ขณะพวกมนุษย์เข้ามาถึงโรงเรือนในฟาร์ม สโนว์บอล ก็สั่งการโจมตีชุดแรก นกพิราบทั้งหมดร่วมสามสิบห้าตัว บินถลาไปมาเหนือศีรษะพวกมนุษย์แล้วถ่ายมูลใส่ จากกลางอากาศ ระหว่างที่พวกมนุษย์สาละวนปิดป้อง ฟุ้งห่านที่ซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้ ก็รุกกันออกมาจิกที่น่องอย่างดุร้าย อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงการเริ่มต้น หมายจะ กวนให้เสียระเบียบเท่านั้น แล้วพวกมนุษย์ก็ใช้ไม้ไล่ฟุ้งห่านแตกหนีไปโดยง่าย

ที่นี้สโนว์บอลจึงเริ่มกระบวนยุทธที่สอง มิวเรียล เบนจามิน และแกะทั้งหมด มีสโนว์บอลนำหน้า วิ่งเข้าไปล้อมแทงและขวิดมนุษย์จากทุกด้าน ขณะที่เบนจามิน หมุนไปรอบๆ พลาจเตะออกไปด้วยกีบเท้าเล็กๆ ของเขา แต่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ พวกผู้ชายซึ่งมีไม้พลองกับรองเท้าบูตหัวตะปูลี้ภัย มีความแข็งแกร่งเกินกว่าที่พวกเขาจะ รับไหว แล้วทันใดนั้น เมื่อสโนว์บอลส่งเสียงกรีดเป็นสัญญาณให้ถอย สัตว์ทุกตัว ก็ผลัดหันหลังกลับและหนีผ่านประตูเข้าสู่ลานบ้าน

The men gave a shout of triumph. They saw, as they imagined, their enemies in flight, and they rushed after them in disorder. This was just what Snowball had intended. As soon as they were well inside the yard, the three horses, the three cows, and the rest of the pigs, who had been lying in ambush in the cowshed, suddenly emerged in their rear, cutting them off. Snowball now gave the signal for the charge. He himself dashed straight for Jones. Jones saw him coming, raised his gun and fired. The pellets scored bloody streaks along Snowball's back, and a sheep dropped dead. Without halting for an instant, Snowball flung his fifteen stone against Jones's legs. Jones was hurled into a pile of dung and his gun flew out of his hands. But the most terrifying spectacle of all was Boxer, rearing up on his hind legs and striking out with his great iron-shod hoofs like a stallion. His very first blow took a stable-lad from Foxwood on the skull and stretched him lifeless in the mud. At the sight, several men dropped their sticks and tried to run. Panic overtook them, and the next moment all the animals together were chasing them round and round the yard. They were gored, kicked, bitten, trampled on. There was not an animal on the farm that did not take vengeance on them after his own fashion. Even the cat suddenly leapt off a roof onto a cowman's shoulders and sank her claws in his neck, at which he yelled horribly. At a moment when the opening was clear, the men were glad enough to rush out of the yard and make a bolt for the main road. And so within five minutes of their invasion they were in ignominious retreat by the same way as they had come, with a flock of geese hissing after them and pecking at their calves all the way.

พวกมนุษย์พากันโห่ร้องยินดี พวกเขาคิดกันไปเองตามที่เห็น ว่าศัตรู กำลังแตกตื่นวิ่งหนี จึงพากันแตกแถววิ่งไล่ตามไป แต่นี่เป็นสิ่งที่สโนว์บอล ได้วางแผนไว้ ทันทีที่พวกมนุษย์เข้ามาในลานครบหมดทุกคน ม้าสามตัว วัวสามตัว กบหมูที่เหลือซึ่งซ่อนอยู่ข้างในคอกวัวก็ไหลออกมาทางด้านหลัง เข้ากั้นพวกเขาไว้ สโนว์บอลให้สัญญาณโจมตี ตัวเองกระโจนเข้าหานายโจนส์ นายโจนส์เห็นก็ยกปืนขึ้นแล้วยิงออกไป กระสุนเฉี่ยวหลังสโนว์บอลจนเลือดไหล เป็นทาง และแกะตัวหนึ่งล้มลงตาย สโนว์บอลไม่ยอมหยุดแม้แต่วินาทีเดียว ฟุ้งรำง ที่หนักร้อยกิโลกรัมของเขาเข้าไปใส่ขาของนายโจนส์เต็มที ร่างนายโจนส์ลอยไป ตกลงบนกองมูลสัตว์ ปืนกระเด็นหลุดจากมือทันที

ภาพที่น่ากลัวที่สุดคือบ็อกเซอร์ที่ยืนด้วยขาหลังและเตะออกไปด้วยเกือกเหล็ก อย่างรุนแรงราวกับม้าหนุ่มกลัดมัน เตะครั้งแรกกระแทกเข้าที่ศีรษะของเด็กเลี้ยงม้า จากฟอกซ์วูด จนล้มลงนิ่งสนิทอยู่ในโคลน พอเห็นอย่างนั้นพวกมนุษย์หลายคน ก็ทิ้งไม้แล้ววิ่งหนี พวกเขาตกใจกลัวจนแตกตื่น อึดใจต่อมาพวกสัตว์ทั้งหมด ก็วิ่งไล่มนุษย์ไปรอบๆ ลาน มนุษย์บ้างก็ถูกแทง ถูกเตะ ถูกกัด ถูกย่ำลงบนร่างกาย สัตว์ทุกตัวในฟาร์ม ได้แก้แค้นมนุษย์ด้วยวิถีของตน แม้กระทั่งนางแมวเหมียว ก็กระโดดจากหลังคาลงเกาะบ่าคนเลี้ยงวัวและฝังกรงเล็บลงที่คอทำให้เขาร้องโหยหวน

ชั่วขณะที่มีช่องทางให้หนี มนุษย์ก็พร้อมใจกันกระโจนออกจากลานต่อสู้ และวิ่งเร็วปานสายฟ้าไปยังถนนใหญ่ ภายในเวลาเพียงห้านาทีของการบุกเข้ามา ของมนุษย์ พวกเขาก็จบลงด้วยการล่าถอยอย่างน่าอัศจรรย์ออกไปทางเดียวกับที่ เข้ามา โดยมีฝูงห่านวิ่งไล่ตาม ทั้งขู่ไล่และจิกน่องพวกเขาไปตลอดทาง

All the men were gone except one. Back in the yard Boxer was pawing with his hoof at the stable-lad who lay face down in the mud, trying to turn him over. The boy did not stir.

"He is dead," said Boxer sorrowfully. "I had no intention of doing that. I forgot that I was wearing iron shoes. Who will believe that I did not do this on purpose?"

พวกมนุษย์ทุกคนหนีออกไปได้หมดยกเว้นคนเดียว ที่ลานต่อสู้ บ็อกเซอร์ กำลังใช้เท้าแตะร่างของเด็กเลี้ยงม้าที่นอนคว่ำหน้าอยู่ในโคลน พยายามที่จะพลิกร่าง ของเขาขึ้น แต่เด็กหนุ่มก็ไม่ขยับไหว

"เขาตายแล้ว" บ็อกเซอร์พูดอย่างโศกเศร้า "ฉันไม่ได้ตั้งใจทำเช่นนั้นเลย ฉันลืมนำใส่เกือกเหล็กอยู่ ใครเล่าจะเชื่อว่าฉันไม่ได้ตั้งใจทำแบบนี้"

"No sentimentality, comrade!" cried Snowball from whose wounds the blood was still dripping. "War is war. The only good human being is a dead one."

“I have no wish to take life, not even human life,” repeated Boxer, and his eyes were full of tears.

“Where is Mollie?” exclaimed somebody.

“สหาย จงอย่าได้อ่อนไหว” สโนว์บอลซึ่งเลือดยังไหลจากบาดแผลสังเสียงร้องห้าม “สงครามก็คือสงคราม มนุษย์ที่ดีคือมนุษย์ที่ตายแล้วเท่านั้น”

“ฉันไม่ต้องการพรากชีวิตใคร แม้แต่ชีวิตของมนุษย์ก็ตาม” บ็อกเซอร์พูดซ้ำๆ ด้วยน้ำตาเอ่อท้น

“มอลลีอยู่ที่ไหน” มีเสียงร้องถามขึ้นมา

Mollie in fact was missing. For a moment there was great alarm; it was feared that the men might have harmed her in some way, or even carried her off with them. In the end, however, she was found hiding in her stall with her head buried among the hay in the manger. She had taken to flight as soon as the gun went off. And when the others came back from looking for her, it was to find that the stable-lad, who in fact was only stunned, had already recovered and made off.

มอลลีหายไปจริงๆ พวกสัตว์ร้องบอกกันอิงออลอยู่ชั่วขณะ กลัวว่าพวกมนุษย์อาจทำร้ายหล่อนไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หรือจับตัวหล่อนไปแล้ว แต่ในที่สุดก็พบหล่อนซ่อนอยู่ในคอก ชุกศิระอยู่ในรางหญ้า หล่อนวิ่งหนีมาในทันทีที่ปืนมนุษย์ปะทุขึ้น

หลังจากหามอลลีพบแล้ว พวกสัตว์ก็กลับมาที่ลาน และพบว่าเด็กเลี้ยงม้าซึ่งความจริงแค่สลบไปเท่านั้น ได้ฟื้นขึ้นและหนีไปแล้ว

The animals had now reassembled in the wildest excitement, each recounting his own exploits in the battle at the top of his voice. An impromptu celebration of the victory was held immediately. The flag was run up and Beasts of England was sung a number of times, then the sheep who had been killed was given a solemn funeral, a hawthorn bush being planted on her grave. At the graveside Snowball made a little speech, emphasising the need for all animals to be ready to die for Animal Farm if need be.

พวกสัตว์กลับมารวมตัวกันด้วยความตื่นเต้นสุดขีด ต่างก็เล่าถึงวีรกรรมอันกล้าหาญในการรบของตนอย่างสุดเสียง มีการจัดงานฉลองความสำเร็จขึ้นโดยกะทันหัน ชงถูกชักขึ้น เพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษ ถูกร้องหลายครั้ง จากนั้นก็มีพิธีฝังศพแกะที่ตายอย่างเป็นทางการ โดยปลุกดินฮอร์ทอร์นไว้บนหลุมศพด้วยสโนว์บอลกล่าวคำปราศรัยสั้นๆ ช้างหลุมฝังศพ เน้นย้ำให้สัตว์ทุกตัวพร้อมที่จะพลีชีพเพื่อแอนิมอลฟาร์ม หากว่ามีความจำเป็น

The animals decided unanimously to create a military decoration, “Animal Hero, First Class,” which was conferred there and then on Snowball and Boxer. It consisted of a brass medal (they were really some old horse-brasses which had been found in the harness-room), to be worn on Sundays and holidays. There was also “Animal Hero, Second Class,” which was conferred posthumously on the dead sheep.

พวกสัตว์ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้สร้างสรรค์เหรียญเกียรติยศทางทหารขึ้น เหรียญ “วีรบุรุษแห่งสัตว์ ชั้นที่หนึ่ง” ถูกมอบให้แก่สโนว์บอลกับบ็อกเซอร์ทันทีในทันทีนั้นเลย เป็นเหรียญทองเหลือง (ความจริงเป็นตราทองเหลืองเก่าสำหรับประดับอานม้าซึ่งถูกพบในห้องเก็บบังเหียนนั่นเอง) สำหรับไว้ประดับในวันอาทิตย์และวันหยุด และมอบเหรียญ “วีรบุรุษแห่งสัตว์ ชั้นที่สอง” ให้เป็นเกียรติแก่แกะผู้วายชนม์ด้วย

There was much discussion as to what the battle should be called. In the end, it was named the Battle of the Cowshed, since that was where the ambush had been sprung. Mr. Jones’s gun had been found lying in the mud, and it was known that there was a supply of cartridges in the farmhouse. It was decided to set the gun up at the foot of the Flagstaff, like a piece of artillery, and to fire it twice a year—once on October the twelfth, the anniversary of the Battle of the Cowshed, and once on Midsummer Day, the anniversary of the Rebellion.

มีการหารือกันอย่างจริงจังว่าจะเรียกการต่อสู้ครั้งนี้ว่าอะไร ในที่สุดก็ได้ชื่อ **สมรภูมिरบที่คอกโค** เพราะที่นั่นเป็นที่สำคัญซึ่งหน่วยซุ่มโจมตีพุ่งตัวออกมาปืนของนายโจนส์ถูกพบตกอยู่ในโคลน และเป็นที่ยูกันว่ามีกระสุนเก็บอยู่ในบ้านเป็นที่ตกลงกันว่าจะวางปืนไว้ตรงโคนเสาธง คล้ายเป็นปืนใหญ่ และจะยิงปีละสองครั้ง ครั้งหนึ่งในวันที่สิบสองเดือนตุลาคม เพื่อเฉลิมฉลองสมรภูมिरบที่คอกโค และอีกครั้งในวันกลางฤดูร้อน เพื่อเฉลิมฉลองการปฏิวัติ

จบบทที่ 4